

g e o r g e ș o v u
misterele din vila părăsită

GEORGE ȘOVU

**MISTERELE
DIN VILA PĂRĂȘITĂ**

Roman

Editura Virtual

2011

ISBN(e): 978-606-599-569-7

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului, sub orice formă, este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Digitizare realizată de Merlin IT Consulting Ltd. London, U.K.

Cuprins

CAPITOLUL I	
NOAPTE DE FUM.....	2
CAPITOLUL II	
GOGOLEA	23
CAPITOLUL III	
”DOMNIȚA RALU”	47
CAPITOLUL IV	
LA PÂNDĂ.....	64
CAPITOLUL V	
TUNELUL.....	73
CAPITOLUL VI	
ALERTĂ DE GRADUL ZERO.....	92

Domn' Profesor

Am făcut cunoștință sub semnul unei evlavioase emoții, cum se-ntâmplă, de fiecare dată, când cunosc un profesor (adevărat) de limba română...

Îl știam autor de manuale, inspector școlar, temut, dar și iubit și respectat, președinte de comisii didactice pentru perfecționarea pregătirii dascălilor de limbă natală și literatură.

M-a șocat prin pedanterie și statură morală, prin ținută intelectuală, sobrietate și bonomie, m-a frapat prin delicatețe, sensibilitate, umor și talent. Ei, da, talent!...

L-am cunoscut când erau în vogă Liceenii, filmele (din serialul, de excepțional succes), devenite cărți (sau invers!); l-am admirat pentru îndrăzneală, găselniță epică, mister și dinamism narativ și, brusc, i-am propus să devină colaborator permanent la Pentru Patrie, unde, cu disciplină și scrupulozitate, a adus, lună de lună (a rămas consecvent sieși și revistei chiar și după ce au dispărut dreptul de autor și... autorul de drept al ofertei), textul, scris manu propria, caligrafiat îngrijit, pentru pagina sa de picături pentru suflet...

Dar înainte de toate, George Șovu (căci despre el este vorba), s-a remarcat ca scriitor. Cărțile lui (numeroase) se adresează (în aparență) copiilor și tinerilor! Cel puțin după titlu și după personaje: Jarul din palmă, Scrisori de acreditare, Declarație de dragoste, Căpitanul Rox..., Fascinații, Ochii timpului, O vară de dor, Extemporal la dirigenție, Tandrete, Dragoste și moarte, Martor incomod (care grupează o sută dintre textele publicate în mensualul Ministerului de Interne), ca și deja amintitul serial al Liceenilor, cu variante, gen „Chirița” lui Alecsandri, „în alertă”, „rock'n'roll” etc.

De fapt, volumele sale - toate cinematografice, enigmatice, calde, alerte - pun și rezolvă serioase probleme de conștiință, grave chestiuni sociale...

Verva, portretul, șarja umoristică, volutele narrative, descrierile, ca niște tablouri, proaspete și ademenitoare, investigația psihologică de finețe, poezia, spiritul ludic, romantismul reșapat - par a fi și chiar sunt elemente de susținere a construcțiilor epice, de o frumusețe exactă, aproape rectangulară, în consonanță și armonie cu un mediu de creație rezonant, muzical, delectant...

George Șovu este o voce, un condei și un raft de bibliotecă a copilăriei remanente din noi!...

Nicolae Rotaru

CAPITOLUL I

NOAPTE DE FUM

1.

Băiatul bâjbâie printre bălării și dărâmături... Nu vede aproape nimic în jur, fiindcă pânzele groase și întunecoase ale norilor au acoperit fața lunii, sugrumând, în câteva clipe, razele luminii ei de argint.

Se împiedică de ceva și cade... O durere cumplită îi săgetează șoldul stâng, în locul unde, cu numai câteva luni în urmă, la începutul lui mai, suferise, pe rând, două operații... Cu mâinile, pline de praf, încearcă să-și oprească șiroaiile de lacrimi ce-au izvorât, pe Ioc, din ochii întrebători și speriați. Simte cum frica îi pune stăpânire pe suflet. „Dacă s-a fracturat, iarăși, ceva?” se întreabă, neîndrăznind să se ridice...

„Alexandreee!” spintecă noaptea de fum un glas bărbătesc... Este bunicul băiatului, Barbu Dragomir, mare director general în Ministerul Industriilor și Comerțului și, în același timp, președinte al unei Societăți comerciale româno-americe, înființată, la puțin timp, după revoluția de la sfârșitul anului 1989.

„Alexandreee!” se repetă strigătul, în care se leagănă, neputincioase, note de căință și de amar...

Pământul duduie prin preajmă... Bătrânul - așa îi spunea, de puțin timp, aproape toată lumea, fiindcă avea, în întregime, părul alb, deși nu împlinise șaiszeci de ani, trece pe lângă copilul, ascuns după o bucată de zid dărâmat. Se oprește la câțiva metri... Pata de lumină, a cămășii lui albe, se frământă când într-o parte, când în alta...

„Doamne, Doamne, ce-am făcut! Ce-am făcut!”... exclamă, tânguitor, bărbatul înalt și masiv.

Când un nor clipește dintr-o geană, băiatul îi observă sticlele de la ochelari, care au devenit și ele parcă de fum... Își ține respirația, ca să nu fie auzit... Descurajat, bătrânul se întoarce și pornește spre vila din apropiere...

Cu toate că a sosit sfârșitul lui septembrie, e o noapte caldă și înăbușitoare... Cămașa lui Alexandru a devenit, însă, dintr-o dată, de gheață. Dinții încep să-i clănțâne... Nu de spaimă, căci, în clipa în care l-a văzut pe bunicul său plecând, se hotărâse să nu se mai întoarcă acasă. Și spaima îi pierise ca prin farmec. Rămăsese, întreagă și triumfătoare, scârba față de femeia aceea, „madam Zăvoi”, cum îi spunea, în silă, băiatul, Raluca Zăvoianu, după numele ei adevărat și întreg, „domnița Ralu”, cum o răsfăța bătrânul, care o întâlnește, într-o noapte, la un bar...

... Barbu Dragomir era obosit și trist... Trecuse doar o lună și ceva, de când, într-un groaznic

accident, pieriseră fiica sa, doctoriță, care nu împlinise decât treizeci și trei de ani și soțul ei, inginer, de aceeași vârstă, consilier principal la firma pe care bătrânul o conducea. Iar vinovatul, pentru această catastrofa, nu era altul decât el, Barbu Dragomir, care se afla la volanul unei splendide mașini...

2.

Era într-o sâmbătă... Plecaseră cu toții de dimineață. Voiau să ajungă cât mai curând la Sinaia, unde aveau de gând să-și petreacă timpul, până duminică seara, la vila pe care directorul general o cumpărase pentru ai lui...

Se grăbeau!... De fapt, el se grăbea! „Să ajungem să respirăm mai repede o gură de aer curat!” le spunea celor din mașină...

În dreapta lui, se afla ginerele, Matei, iar în spatele acestuia, fiica bătrânului, Mirela. Alături de ea, Alexandru, fiul celor doi tineri, care, de bucurie, murmură, încet, un cântec copilăresc, mângâindu-și, cu afecțiune, prietenul - un cățeluș, aflat în brațele sale...

Pedala de accelerație, solicitată și până atunci mai mult decât ar fi trebuit (acul vitezometrului indica 120 km pe oră), primește un ghiont puternic: directorul se angajase în depășirea unei mașini, aflată și ea în mare viteză...

Perspectiva drumului se închide însă, fiindcă acesta intră într-o ușoară curbă... Șoferul automobilului, ce trebuia depășit, „nu se lasă”, apasă și el pe accelerație... Același lucru îl face și directorul, strivind o în jurătură printre dinți, în timp ce, din față, apare, pe neașteptate, un microbuz...

Negăsind, în fracțiunea aceea de secundă, altă soluție, Barbu Dragomir virează spre dreapta, acroșând mașina vecină, care... se răstoarnă, în timp ce el se duce, cu toată viteza, într-un copac...

Când își revine, probabil după câteva minute, constată că, printr-o minune, el nu se alesese decât cu o serie de zgârieturi... În dreapta lui și în spate, însă, își dezvelea fața o tragedie greu de imaginat: tânărul inginer și doctorița, într-o baltă de sânge, muriseră pe loc...

Bătrânul simte că i se oprește inima, în timp ce părul lui devine, dintr-o dată, alb, alb ca zăpada, de pe vârful munților...

Își apropie ochii, îngroziți de spaimă și de disperare, de capul copilului, acoperit de o masă de carne sângerândă... Era cățelul, zdrobit pur și simplu!... Îl dă, încet, de-o parte. Pipăie apoi, cu atenție, fața și capul lui Alexandru, care păreau să nu aibă nici o lovitură... Băiatul deschide ochii și-l privește mirat: „Ce s-a întâmplat, bunicule, părul tău este, în întregime, alb!” rostește el, după care leșină...

După cum s-a constatat la cercetarea accidentului, viața copilului fusese salvată de cățel: în momentul impactului, acesta a fost azvârlit peste capul lui Alexandru și, împreună, au căzut sub scaunul șoferului... Dacă ar fi lipsit ființa aceea, care a slujit de tampon, băiatul ar fi plecat din lume o dată cu părinții săi... Așa, în urma unei fracturi de femur, a trebuit să suporte două operații și să stea

„răstignit în ghips” aproape două luni de zile...

Barbu Dragomir a rămas pe lume doar cu nepotul său, copil care abia trecuse în clasa a IV-a. Soția, bunica băiatului, murise cu vreo șapte ani în urmă, înainte de 1989. Pe-atunci, inginerul, fiindcă era, de profesie, inginer, îndeplinea și funcția de secretar de partid la o mare uzină bucureșteană. Imediat după revoluție, a trecut, de la comuniști, la țărăniști și, pentru că avea nenumărate relații, cunoștințe, „s-a orientat” rapid și a intrat în afaceri. În scurt timp, a câștigat sume imense: de pe urma societății comerciale pe care o conduce, a magazinelor și dughenelor înființate, a vânzării, en-gros, a tot felul de mărfuri etc., etc.... Pe lângă vila de la munte, a cumpărat una în București, într-un cartier dărămat, pe trei sferturi, de Ceaușescu... A luat-o aproape pe nimic, cum se spune, fiindcă avea nevoie de reparații capitale...

3.

Lumea de prin preajmă începuse s-o numească, de-o vreme, vila părăsită. Și aceasta pe bună dreptate, fiindcă, de mai mulți ani, casa ajunsese să fie aproape părăsită...

Povestea ei, a „vilei cu zece castani”, cum fusese botezată la început, de cei care-i priviseră, cu mirare, apariția în acel loc și-i admiraseră înfățișarea, era, în parte, întunecată, înconjurată chiar într-o aură de oarecare mister...

Se știa, de pildă, că fusese construită în timpul celui de-al doilea război mondial de către un avocat, care se îmbogățise rapid în anii aceia. După 1944, avocatul reușise să plece din țară, stabilindu-se în Franța, împreună cu familia...

Luată de stat, casa a fost repartizată, nu după mult timp, drept locuință, unui ofițer superior de la Miliție... Plecat într-o misiune în străinătate, acesta este surprins în timp ce lua legătura cu doi indivizi, care făceau parte dintr-o rețea de spionaj. Este socotit trădător de țară și arestat, bineînțeles. Încercând „să evadeze”, așa s-a spus, a fost împușcat!...

În vilă rămăsese soția ofițerului și un băiețel de cinci ani. În curând, copilul se îmbolnăvește grav și moare și el. Mama lui, asistentă la Facultatea de Matematică, din București, urma să fie evacuată din casă, pentru că aici este adusă o familie de evrei, cu funcții importante...

Printr-o minune, noilor locatari li se face milă de fosta soție a ofițerului, căreia statul nu-i oferise nici un fel de spațiu pentru locuit. În aceste condiții, în loc s-o izgonească, îi dau voie să se mute în două cămăruțe, aflate la demisolul clădirii...

Au trecut anii, mulți la număr!... Neîngrijită de locatarii ei, vila a intrat, treptat, într-un serios proces de degradare, iar prin 1987 a fost chiar părăsită de foștii demnitari de altădată, care au plecat, definitiv, în Israel...

A continuat să trăiască, în cele două cămăruțe de la demisol, fosta profesoară de matematică,

muncitoare, de fapt, într-o fabrică, după ce fusese dată afără de la Universitate...

După Revoluția de la sfârșitul anului 1989, mersul lucrurilor schimbându-se total în țară, s-a prezentat la organele în drept un nepot al avocatului, moștenitor al averii acestuia, deci și al „vilei cu zece castani”. Devenind proprietar al ei, în urma unui proces și a unei hotărâri judecătorești, i-a vândut-o, imediat, lui Barbu Dragomir. Acesta a refăcut-o în întregime, așa încât casa arată acum ca o bijuterie. Alături, noul proprietar a construit garaje, magazii, pentru depozitarea mărfurilor, a împrejmuțit spațiul din jur și l-a transformat în grădină...

Dincolo de garduri, însă, în spatele vilei, peisajul este deprimant: câteva hectare de dărâmături și de bălării, care se opresc, speriate, parcă, în marginile unui lac...

Pe locatara celor două camere, care nu s-a mai recăsătorit niciodată, noul proprietar a lăsat-o să trăiască, mai departe, acolo..., până acum, de curând, când s-a prăpădit... De aceea Barbu Dragomir nu apucase să renoveze și spațiul respectiv, după cum, în afără de curățenie, nu făcuse nimic nici în pivnița vilei, loc socotit neîndestulător, ca depozit, pentru necesitățile afacerilor sale...

Din imaginea, de altădată, a casei, se mai păstra, tot mai falnică, doar silueta celor zece castani, pe care primul proprietar îi sădise, cu peste o jumătate de secol în urmă, într-o anumită ordine și distribuție, în jurul ei: patru, în spate, câte doi, pe părți, iar ultimii, în față, ca să străjuiască intrarea în curte.

De oarecare mirare era faptul că, din cei patru copaci, care apărau, parcă, spatele întregii construcții, doi, cei din mijloc, fuseseră în așa fel plantați, încât făceau o buclă față de linia, dreaptă, trasată de ceilalți...

„De ce această anomalie?”, se întrebase noul proprietar, ca și arhitectul însărcinat cu renovarea vilei.

„Cine știe, poate că acolo, în acolada aceea, a fost, cândva, un foișor, în care locatarii se retrăgeau, în anumite momente, pentru tihnită relaxare, la umbra castanilor!” - și-au răspuns ei, hotărând, totuși, ca cei doi „ieșiți din rând” să rămână dincolo de gardul împrejmuitor.

*

... Așadar, în seara aceea, Barbu Dragomir era obosit și trist. A intrat într-un bar, să bea ceva. A văzut-o, dansând, pe Raluca Zăvoianu, care era balerină... L-au impresionat, între altele, trupul, „înnebunitor de excitant”, cum avea să-și șoptească (picioarele îi porneau, parcă, din cap) și chipul, plăcut, luminat de un zâmbet - și el provocator... A chemat-o la masa la care se afla... Au stat de vorbă... Și, de-atunci, n-a mai scăpat de ea...

A adus-o acasă chiar în seara aceea. Aici, balerina și-a ales, doar pentru sine, în ciuda împotrivirilor bătrânului, o cameră, care nu era alta decât fostul dormitor al părinților lui Alexandru...

Când a văzut-o, a doua zi, instalată acolo, băiatul a izbucnit în plâns. A făcut scandal, s-a certat cu bunicul său și, bineînțeles, i-a declarat război pațachinei (auzise el cuvântul de la cineva și înțelesese că așa trebuie numite femeile de care îți este silă, pentru că fac din trupul lor o marfă de vânzare. Iar el, de cum a văzut-o și a înțeles pentru ce a adus-o bunicul lui, n-a simțit pentru madam Zăvoi, pațachina, decât silă. Și această stare a tot crescut în sufletul copilului, ajungând ca astăzi să se reverse peste toate marginile)...

4.

După ieșirea de la școală, trecuse, și în ziua aceea, pe la cimitir și „stătuse de vorbă” cu părinții lui. Adusese, pentru fiecare, după obicei, câte o garoafă albă...

„Nu, astăzi, n-am să mai plâng!” spuse, îngenunchind lângă lespede de marmură, care acoperea mormântul. Și, totuși, ceva de dinăuntru lui începu să rostească același, îndurerat, laitmotiv: „De ce, Doamne, a trebuit să mi-i iei? De ce, Doamne, de ce?”...

Cu degetele tremurânde mângâie chipurile ce îi zâmbesc de pe cruce... „De ce, Doamne, de ce?” se văietă, în continuare, sufletul copilului...

„La mulți ani, băiatul mamei! Astăzi este ziua ta, împlinești zece ani!... Apleacă-te și dă-mi ochișorii să ți-i sărut!” aude Alexandru o șoptă caldă și dulce. Și, înclinându-și capul, așa cum stă în genunchi, își apropie fața de cruce. Buzele mamei se între-deschid, parcă, și copilul simte fierbințeala lor trecându-i, ca o umbră, peste pleoape. Întinde brațele și strânge... marmura la piept, în timp ce hohotele de plâns îl năpădesc...

„Nu se poate, fiule, ce înseamnă asta? îi spune atunci tatăl. Uiți că și eu am rămas fără părinți exact când eram ca tine? Și am crescut mai mult singur, printre străini. Tu, oricum, îl ai pe bunicul... Hai, du-te acasă și încearcă să fii tare!... Și, oricând vei avea nevoie, ne vei găsi, mereu, în preajma ta!”...

„De ce, Doamne, de ce?”, repetă Alexandru, printre suspine, putând aproape să jure că auzise, cu adevărat, acele vorbe...

„Fratele meu mai mic, al meu ești! își șopti, în barbă, din spatele unei cruci înalte, Gogolea, un tânăr care-l urmărise pe băiat în tot șcest timp... Ești cald, am să te modelez bine, o să-ți fac o moacă, de o să-mi pupi mâna pentru ea!”, mai adaugă, privind în urma lui Alexandru...

„Ooo! Nu știam că aicea stai, în «vila cu zece castani», exclamă Gogolea, când îl văzu pe băiat intrând pe poarta casei... Vasăzică, avem de-a face cu un pui de barosan!... Cu atât mai bine! Cu atât mai bine! repetă, încântat. Pa, puștiule! Ne vedem mâine dimineața, când pleci la școală! Am să te aștept! Pa!”...

Șchiopătând puțin (îl mai durea, din când în când, piciorul operat), cu pași îngreunați mai ales de durerea sufletului, copilul urcă scările casei...

Astăzi era pentru prima dată când nimeni nu-i sărbătorea ziua în care se născuse...

„Bunicul a uitat, fără îndoială! se gândește el (de altfel, era plecat la Constanța, cu niște străini), iar madam' nici măcar nu știe!... Și, chiar dacă ar ști, la ce mă pot aștepta de la ea?!”...

Ajungând la etaj, unde se afla și camera sa, aude niște gemete, venind dinspre dormitorul pațachinei... Se apropie... Gemetele se transformă în chicoteli, și-apoi, iarăși, în gemete, după care urmează țipete, țipete care parcă nu sunt de durere...

„Doamne, ce-o fi?” își spuse băiatul, împingând, ușor, ușa întredeschisă... Și, în clipa aceea, rămâne cu ochii încremeniți pe două trupuri goale, aflate în frământare zvârcolită: unul, al balerinei, iar celălalt, al unui bărbat mult mai tânăr decât bunicul său. (Privindu-i, câteva secunde, chipul, lui Alexandru i se pare că individul e patronul de la barul la care dansează madam' Zăvoi. Îl văzuse într-o zi, când intrase și el, de curiozitate, acolo, pretextând că vrea să cumpere ceva)... După mai multe secunde, scuișcă, cu năduf, spre patul, în care cei doi se rostogoleau, oftând, și trânteste ușa. Aleargă apoi spre camera sa...

— Dacă îi spui ceva babalâcului, te omor!... Cu mâinile astea te omor, să știi! îi șuieră, în față, cu o respirație de viperă, balerina... Venise, după câteva minute, să-l amenințe...

Seara, Barbu Dragomir s-a întors acasă.

— Ce e, mă, cu tine? Iarăși ești bosumflat? își întreabă nepotul, în timpul mesei, văzându-l că nu scoate nici un cuvânt.

— Nu știu ce are, parcă a înnebunit de tot! sare cu gura și pațachina.

— Vă rog să mă lăsați în pace! țipă copilul, ridicându-se de la masă.

— Ce-ai zis, mă? Să te las în pace?! spune, cu glas rău, bătrânul, prinzându-l de gulerul cămășii. Poftim! Te las în pace! adaugă, pleznindu-i două palme peste obraji...

— Îți mulțumesc, bunicule, pentru cadoul făcut de ziua mea! rostește Alexandru, rupând-o la fugă... Dintr-un hol, înșfacă o hăinuță de-a sa și-apoi, ieșind pe ușă, traversează curtea, grădina, sare gardul din spatele vilei și se pierde în întuneric...

... Acum, fumul nopții îl strânge, parcă, de gât, amenințând să-i sugrume răsuflarea... Bâjbâie, mai departe, prin bălării și dărâmături..., până ce, spre adâncă lui mirare, în cale i se ivește o rază de lumină, care nu vine de sus, ci de undeva, din pământ. Se ia după ea. Mai face câțiva pași. Coboară una, două, trei trepte. Întinde mâna, s-o prindă, s-o mângâie... O ușă se deschide. Cineva îi astupă gura și ochii... Băiatul nu mai poate să vadă nimic, după cum nu mai poate să spună nimic...

5.

... Când au fost eliberați de palma ce-i astupase, ochii lui Alexandru au întâlnit, în lumina palidă, a unui felinar, agățat de un cui, bătut într-un perete, din spațiul unei camere, ce, cu siguranță, cândva, fusese o parte dintr-o locuință, chipurile a trei copii: un băiat și două fete...

— Cine sunteți voi și ce căutați aici? i-a întrebat, precipitat și cu glas de oarecare spaimă.

— Ușurel, țacă! i-a răspuns băiatul, care nu mai era, de fapt, un copil, ci un adevărat adolescent (în înălțime, cel puțin, îl întrecea cu două capete pe Alexandru)... Normal ar fi să răspunzi tu, mai întâi, cine ești și ce vânt rău te-a împins să cotrobăi, noaptea, pe maidane, printre bălării și dărâmături.

— Asta e treaba mea și nu vă privește pe voi! sosi răspunsul, trecut prin ape de amărăciune.

— O fi „treaba” ta, cum zici, dar, de privit, ne privește și pe noi, că uite, căzuși, fără să fii așteptat, peste treburile noastre... Așa că, dă-i drumul! Ciripește! Suntem numai ochi și urechi...

*

Alexandru n-a avut încotro, și-a spus, pe scurt, trista lui poveste...

Ce-a aflat despre ceilalți?!... Hm!... Tot povești și, din păcate, la fel de triste!...

El, băiatul, se numea Romeo, Romeo Costa. Împlinise, în vara aceea, cincisprezece ani. Era înalt, avea un chip frumos, luminat de doi ochi verzi, în formă de migdală. Terminase clasa a VIII-a, în orașul Râmnicu-Vâlcea și ar fi vrut să urmeze un liceu cu profil de informatică. Dăduse examen și chiar reușise. Dar, cine l-ar fi putut ține la școală?!... Așa că...

Una dintre fete, cea mai mică, era sora lui, Andra. Avea o înfățișare de păpușă nevinovată. Zâmbea mai tot timpul, deși, de cele mai multe ori, zâmbetul ei cald era stropit cu lacrimi. Nu împlinise zece ani. La aceeași școală, în care învățase și fratele său, trecuse abia în clasa a IV-a. În iunie, la sfârșitul anului școlar, învățătoarea îi pusese coroniță de premiantă pe frunte...

Cealaltă fată, care răspundea la numele de Iulia, avea paisprezece ani. Era înaltă aproape cât Romeo. Arăta ca o adevărată domnișoară. Trupul ei, croit, parcă, după modelul unor statui, de care ți se lipesc ochii și sufletul, avea forme bine înmugurite, în care respirau amețitoare taine, dorinți și nădejdi... Pe chipul, prelung, puțin asimetric, dar cu atât mai atrăgător, chip mângâiat de undele castanii ale părului, zăcea însă întipărită o tristețe grea și încăpățânată... Nu, nu era sora lui Romeo și a Andrei și n-o lega de ei nici un alt grad de rudenie. Ea era bucureșteancă, născută și crescută aici... Pe cei doi îi întâlnise abia cu o zi în urmă...

*

... Andra și Romeo făcuseră parte dintr-o familie de oameni normali. Ioana și Vasile, părinții lor, fiecare provenind dintr-o casă de copii, deci nemaiaivând pe nimeni altcineva pe lume, fuseseră muncitori: bărbatul-strungar la o uzină, iar femeia, spălătoreasă, într-o cooperativă de curățat rufe și haine...

După chin și așteptări, întinse pe ani de zile, primiseră și ei, drept locuință, o garsonieră, într-un bloc nou construit. Însă, imediat după revoluție, în 1990, Ioana, mama celor doi copii, s-a îmbolnăvit grav: a făcut o tumoră canceroasă la sân. A neglijat, mult timp, să meargă la doctor, iar când s-a dus și a aflat despre ce este vorba, i s-a făcut operație, dar totul era prea târziu: cancerul se generalizase. Astfel că, în scurt timp, femeia s-a prăpădit.

Greutățile din familia Costa, amplificate enorm după moartea mamei celor doi copii, au devenit de nesuportat prin 1998, când strungarul a fost dat afară de la uzină (care își redusese numărul muncitorilor la mai puțin de jumătate...). Lovit adânc în suflet de pierderea soției, deprimat, din cauza situației de șomer, Vasile Costa s-a apucat de băutură... A devenit alcoolic... Ca să-și potolească boala, a vândut, pe rând, aproape tot ceea ce se afla în casă, până când a constatat că nu mai are ce să le dea de mâncare copiilor. Atunci s-a spânzurat...

Astfel, doi copii buni, curați la suflet și în comportare, au rămas de izbeliște, ai nimănui...

După zile și nopți, de zbucium și de umilințe, de nemâncare, Romeo și Andra au hotărât să plece... În lume. Li se făcuse rușine să mai primească pomană, câte o bucată de pâine, de la vecini; nu mai puteau suporta răutățile unor copii mai pricopsiți, din bloc, ori de pe stradă, îi ardeau ochii, întrebători, ai oamenilor întâlniți în cale... Li se părea că toată lumea îi arată cu degetul și strigă: „Uitați-vă la ei, uitați-vă la ei! Țștia sunt frații Costa, prăpădiții, sărăntocii, nemâncății! Uitați-vă la ei!”

Așa se face că, într-o dimineață, și-au strâns, într-un rucsac, câteva hăinuțe, pe care le mai aveau, au încuiat casa, în care nu mai rămăsese aproape nimic, și s-au urcat, din gara orașului, într-un tren, care i-a adus la București. Fără bilete de călătorie, bineînțeles! De unde bani, ca să cumpere așa ceva?! Au avut noroc, nu i-a prins nimeni!...

*

— Și-acum, ce facem? A întrebat fetița, când au coborât pe unul din peroanele Gării de Nord.

— O să vedem! i-a răspuns fratele. Trebuie să ne descurcăm, ca măcar să nu murim de foame...

În fața lor, o femeie în vârstă târa două geamantane, ce păreau să fie foarte grele. După doi-trei pași se oprea, căutând, cu ochi neliniștiți, printre oameni, de parcă ar fi vrut să descopere pe cineva, care ar fi trebuit s-o aștepte.

Romeo o prinde din urmă și-o întreabă:

— Nu vă supărați, doamnă, n-ați vrea să vă ajut?

Femeia s-a întors și l-a privit, cercetător, de sus până jos.

— Nu vă fie teamă, a adăugat băiatul, nu fug cu geamantanul. Merg pe lângă dumneavoastră...

— Crezi că poți? E destul de greu! A spus doamna aceea, arătând spre cel mai mare dintre bagaje...

— Cum să nu, sunt băiat mare doar! i-a răspuns Romeo, punând mâna pe mânerul geamantanului... Era greu, într-adevăr, dar el și-a adunat toate forțele și ambiția, ca să nu arate că abia îl putea duce...

La despărțire, în impunătoarea clădire a Gării, femeia a scos, dintr-un portofel, o bancnotă de 10.000 de lei și i-a oferit-o... Încântat, băiatul i-a sărutat mâna și s-a îndepărtat numai după ce a văzut demarând „taxi”-ul, în care doamna se urcase. În tot acest timp, n-a încetat să-i mulțumească, încât femeia a plecat absolut emoționată de comportarea băiatului...

— Și-acum, repede, să cumpărăm o pâine! a rostit Romeo către sora sa.

— Eu zic să luăm două, Ro... (așa își alinta Andra fratele), că mie mi-e tare foame! spuse fetița.

— Luăm, banii ne-ajung, dar nu le mâncăm pe-amândouă deodată, mai păstrăm și pentru mâine...

— Îmm!... ce bună e! exclamă fetița, cu gura plină... Parcă niciodată nu mi-a mirosit pâinea atât de frumos și n-a fost atât de bună!

— Mănâncă încet, să nu ți se facă rău! o îndeamnă fratele, în- vâluind-o într-o privire înduioșată.

Se înserase între timp... În toată după-amiaza acelei zile, copiii se învârtiseră prin fața Gării de Nord, priviseră, îndelung, prin vitrinele magazinelor din jur, se opriseră, atrași de magneți nevăzuți, în fața tarabelor, încărcate cu tot felul de bunătăți, se amestecaseră printre oameni, care foiau încoace și încolo, fiecare pus în alertă de interesul său...

Se înserase, deci!... Sosea noaptea!... Ușile magazinelor s-au închis pe rând. Mărfurile au dispărut de pe tarabe... Lumea a început să se rărească... Doar taximetriștii erau la post, în așteptarea posibililor clienți, care ieșeau din incinta gării...

Andra înălță, întrebătoare, ochii spre fratele său:

— Și-acum, încotro? Vine noaptea, Romeo, ce facem? rostește ea, strângând mâna băiatului, pe care n-o părăsise nici o clipă, din după-amiaza aceea. („Să stai lângă mine, ai înțeles? Aici în fiecare clipă se poate întâmpla ceva rău! Așa că mă ții tot timpul de mână!” îi spusese el).

— Mergem în una din sălile de așteptare! hotărî fratele. În noaptea asta ne aciuăm și noi acolo. Poate găsim vreo bancă liberă...

Printr-o întâmplare fericită, au găsit!... Dintr-un loc mai retras, un colț, de fapt, al sălii pentru clasa a II-a, tocmai se ridicau doi bătrâni, care voiau să iasă pe peron. Copiii se aflau în imediata lor

apropiere. Au ocupat, repede, banca și s-au cuibărit unul în celălalt. Mai exact, băiatul și-a desfăcut brațele și a primit-o pe fetiță, invitând-o să stea liniștită și să adoarmă... Dar Andra nu s-a potolit până ce Romeo nu i-a dat un colț din pâinea pe care o păstrau pentru a doua zi... A rupt și pentru el o bucată... Apoi fetița a mai vrut una... A mai luat și băiatul ce mai rămăsese și astfel pâinea s-a terminat...

— Mâine o să vedem noi ce facem! Acum, hai, încearcă să adormi! a îndemnat-o, din nou, fratele... Și, după ce și-a așezat rucsacul la spate, așa ca să nu i-l poată lua nimeni, a primit-o la pieptul lui, mângâindu-i, încet, fruntea, cu gesturi, parcă, de părinte...

*

„Haideți să plecăm de-aici! le spune mama, prinzând-o de mână pe fetiță. Nu vedeți câți copii răi și murdari sunt prin celelalte colțuri ale sălii?... Și pe peroane?... Și pe străzi?!... V-au urmărit astăzi din ochi, dacă v-au pus gând rău?!... Haideți!”...

„Mami, mami! țipă Andra, bucuroasă, îmbrățișând-o. Ce dor mi-a fost de tine!”

„Și mie mi-a fost dor, scumpa mamei!” îi răspunde femeia, strângând-o cu disperare, la pieptul ei... Tare dor mi-a fost și de tine, și de Romeo!”...

„Unde vrei să mergem, mami, unde?” întreabă copila...

„Veți vedea imediat, dragii mei, veți vedea!”...

... Au ieșit... Au traversat peroanele și s-au oprit...

„De-aici, o pornim în zbor, puii mei!” le-a spus mama.

„În zbor?! s-a mirat fetița. Cum? Cu ce?”

„Cu propriile noastre aripi! le-a răspuns femeia, arătându-le brațele. Iată: le întindem, iar eu am să număr până la trei. Atunci începem să le mișcăm, în sus și în jos, și ele ne vor sălta deasupra lumii și ne vor purta departe, departe”...

Au procedat întocmai... Și-au zburat peste orașe și sate, peste câmpii, ape și păduri, până ce au ajuns pe vârful celui mai înalt munte... Aici, totul era alb, imaculat, iar în jur, mirosea, amețitor, a pâine caldă și bună...

„Scumpii mei, de-aici începe... veșnicia! le-a spus mama, apropiindu-se de o poartă imensă, strălucitoare, de aur... A bătut ușor și poarta s-a deschis...

„Extraordinar! Nemaipomenit!” exclamă Andra, după care amuțește... Cu ochi lacomi și uimiți, cercetează tabloul, ca de vis, ce se dezvăluie, cald și îmbietor, în fața sa: o grădină, nesfârșită, cu flori de toate culorile și cu mirosuri, ce mângâie, catifelat și amețitor, sufletele; pomi, înfloriți, își răspândesc parfumurile ori își oferă, cu generozitate, roadele, de care fetița se miră, ca de o neașteptată minune...

„Doamne, ce este aici?” șoptește ființa ei, încântată, alergând să culegă batoanele, mult visatele batoane de ciocolată, pe care le-a admirat prin geamurile vitrinelor de la magazinele din jurul Gării de Nord, sau portocalele și ciorchinele de banane galbene, galbene, alături de care se află șiruri întregi de ciocolată, cu ambalaje care mai de care mai frumos colorate și mai atrăgătoare, și bomboane, și jucării, și...

„Ia, draga mamei, ia! o îndeamnă femeia... De-aici poți să iei orice poțtești!”...

„Bine, dar”...

„Te gândești la bani?! O, nu! Aici, nimic nu se plătește cu bani, ci cu... sufletul!”...

„Nu înțeleg, mami, cum «cu sufletul»?”...

„Ai să-nțelegi! Cândva, ai să înțelegi!” i-a răspuns mama, strângând-o la piept...

... Fetița zâmbește prin somn...

— Andra! Andra! Hai, scoală-te! o îndeamnă Romeo, trăgându-și, de sub capul ei, mâna, care-i amorțise...

— Ro, unde este mama? întreabă fata, speriată, pentru ca, după câteva secunde, înțelegând unde se află, să izbucnească în plâns.

*

... Afără se aud zgomote, vorbe... O lumină, probabil de lanternă, se repede când într-o parte, când în alta, ocolind obstacole, escaladând bucăți de zid, ferindu-se de tot felul de fiare, strecurându-se printre bălării, întrebătoare și dornică de a descoperi ceea ce caută...

Copiii au amuțit... Au stins, imediat, felinarul, iar Romeo a împins, în lăcașul său, zăvorul, care bloca ușa, spre a nu putea fi deschisă...

Pași, apăsăți, se apropie tot mai mult... Se opresc...

— Țștia pe mine mă caută! șoptește, speriat, Alexandru. Și șoapta lui este preluată, parcă, de vântul de-afără, ce se pornise între timp și care, acum, se proptește, bezmetic, în ușa, bombănind, bombănind...

6.

... Dar pașii au trecut... Zgomotele lor înțepă întunericul undeva, mai departe, tot mai departe și mai stins... Un oftat prelung, concurând cu cel al vântului, descătușează, liniștitor, piepturile celor patru copii, aflați în ascunzătoare...

— Erau polițiști, cu siguranță! se aude, în șoaptă, glasul lui Alexandru, l-a alertat bunicul. Bine că n-au avut câinii cu ei!...

— Acum, nu! Dar mâine? întrebă, îngrijorată, Iulia.

— Mâine o să mai vedem!... O să ne gândim la ceea ce avem de făcut, la cum să procedăm! hotărî Romeo.

— Poate-ar fi mai bine ca Alexandru să se întoarcă acasă chiar acum! fu de părere Andra. La urma-urmei, ce mare scofală? Ai luat două palme și-atât! adaugă fetița, căutându-i ochii, prin întuneric. Și cel care te-a bătut nu e un străin... Vezi cum te caută... Asta înseamnă că-i pare rău, nu?!... Tu trebuie să fii fericit, că-l mai ai pe el... Și că aveți de toate, după cum spui... Nu ești ca noi! încheie ea, cu voce înmuiată în lacrimi...

— Dar v-am spus, v-am spus doar că n-o mai pot suporta pe femeia aceea, mai ales după scena, la care am fost martor astăzi! se revoltă copilul. Iar bătrânul meu parcă a înnebunit! N-are ochi decât pentru ea! Cheltuiește sute de mii, în fiecare zi, pe mofturile ei! O să-l ruineze, o să se ducă de râpă totul! Și, dacă îi spun, pațachina mă omoară!...

— Ia, gata! Terminați cu scâncelile! interveni, din nou, Romeo, cel mai mare dintre ei... O să facem un plan; găsim noi o soluție! Deocamdată, și eu cred că Alex - îmi permiți să-ți spun așa, tinere? se adresează el băiețelului, care lăcrima alături, aprobând, cu un mormăit, prescurtarea numelui - deocamdată, zic că noul nostru tovarăș de suferință nu se poate întoarce acasă, fie și numai pentru faptul că, aflând, prin această întâmplare, despre noi, oricând ne poate da pe mâna Poliției!...

— Ba nu, cum o să fac așa ceva?!

— Alex, n-avem nevoie de jurăminte! În schimb, s-ar putea să avem nevoie... de tine! Și poate că și tu de noi! De aceea, fii binevenit în „palatul” nostru, compus, după cum ți-ai dat seama, doar din patru pereți și o singură saltea, așezată direct pe podea! Hai, fetelor, continuă Romeo, pe același ton de întristată ironie, pregătiți patul, că doar avem un musafir, ce naiba! Așterneți cearceafuri noi, „cumpărate” chiar astăzi... de la un debit...!

În acest timp, el se apropie de peretele, pe care era atârnat felinarul, și-l aprinde din nou...

Într-adevăr, fetele au despăturit câteva ziare, pe care le-au întins peste salteaua aflată într-o parte a camerei.

— Și-acum, totul fiind pregătit, mai spune Romeo, să ne așezăm: eu, aici, la margine; lângă mine, Andra; apoi Iulia și, în partea cealaltă, Alexandru! Că doar e bărbat!...

— Sper că masa ai luat-o în vilă! i se adresează el băiatului. Iar dacă nu, atunci te putem servi cu o bucată de pâine, cu o felie - două de cașcaval, cu o ciocolată, cu un pahar de „Coca-Cola”, în sfârșit, cu ce dorești!...

— Chiar aveți așa ceva? întrebă Alex, făcând ochii mari.

— Printr-o fericită întâmplare, da! îi răspunde Romeo, dând la o parte ziarul care acoperea puținele lor provizii alimentare...

— O, grozav! exclamă băiatul și, dacă nu glumești, să știi că chiar aș vrea o bucățică de

ciocolată!...

— Mai avem două! Le împărțim frățeste: fiecare câte o jumătate! Iat-o pe-a ta! interveni Iulia...

Înainte de a adormi, Romeo mai rememorează, doar pentru sine, drumul parcurs, pas cu pas, până la acea bucățică de ciocolată, pe care nici el nu avusese tăria s-o păstreze pentru a doua zi...

*

Visul Andrei, pe care fetița i l-a povestit printre suspine, după noaptea petrecută într-una din sălile de așteptare ale Gării de Nord, îl tulburase mult și pe el. A căutat să-și liniștească sora, spunându-i, între altele, că este o mare bucurie să te întâlnești cu cei dragi, care nu mai sunt, chiar și în vis. Și, cu cât îi visezi mai des, cu atât simți că legătura cu ei n-o poate destrăma nimeni, nici măcar timpul...

Au ieșit apoi afără, pe peron. S-au învârtit, câtva timp, năuci, de colo-colo... Romeo a încercat, în repetate rânduri, să-și ofere serviciile unor călători, care aveau mai multe bagaje, dorind să-i ajute, ca să le care, așa cum făcuse, în ajun, cu doamna aceea. Dar, de fiecare dată, a fost refuzat...

La un moment dat, a văzut pe cineva, care căra baloturi de ziare și de reviste, către unul din chioșcurile aflate în gară.

— Nu vrei să vă ajut? l-a întrebat, într-o doară, fiind descurajat de tentativele anterioare.

— Cum să nu! Hai, pune mâna! i-a răspuns, bucuros, omul...

— Treaba a durat mai mult de o jumătate de oră și bineînțeles că Andra n-a stat cu mâinile în sân, a muncit și ea alături de fratele său. Iar la sfârșit, când a văzut că cel ajutat le întinde douăzeci de mii de lei, pentru ceea ce ei făcuseră, nu s-a putut abține să nu dea un chiot de bucurie... Exclamația, fericită, a fetei a fost însă picătura care a umplut paharul, otrăvit, al unor așa-ziși copii ai străzii, murdari, rău mirositori, cu pungă de aurolac în mâini, cerșetori pe peroane și hoți de buzunare...

Îi urmăriseră, cu ochi dușmănoși, în tot timpul, în care cei doi frați au ajutat la căratul baloturilor, socotindu-i intruși în acel perimetru, considerat de ei ca o proprietate, ce-ar fi trebuit să le aducă beneficii fără nici un fel de muncă însă.

Un grup de patru-cinci asemenea rătăciți, în frunte cu un țigan mai răsărit, ceva mai mare și parcă mai voinic decât Romeo, se îndreaptă acum către copiii din Râmnicu-Vâlcea...

— Stai în spatele meu! îi șoptește Romeo sorei sale.

— Ro, fii atent, fii atent! îi strigă aceasta, speriată...

— Eu zic să dai banii primiți fără să te crestez! îi șuieră țiganul, când se apropie de băiat.

— De ce nu încerci, mă baragladină? Hai, încearcă! răspunde Romeo, cu scârbă.

— Cum mi-ai zis? „Baragladină”?! Măăă!... urlă țiganul, repezindu-se asupra lui, gata să-l

spintece cu un cuțit, smuls de undeva, de sub haină...

În clipa aceea, Romeo se răsucește și, ca într-un zbor parcă, ridică piciorul drept, lovindu-și adversarul, cu tocul încălțării, direct în tâmplă. (Era una dintre figurile pe care le învățase la un curs de arte marțiale, urmat, în timpul ultimului său an de școală, cu ajutorul profesorului de sport). Izbîit puternic, țiganul se clatină, prăbușindu-se apoi pe ciment, ca un pui opărit.

Cei din spatele lui au rămas, câteva clipe, paralizați, hol- bându-se la „bossul” întins la picioarele lor. Se strâng apoi ca într-un mănunchi, pregătindu-se de atac. În mâna lui Romeo, însă, zvâcnește, pe loc, lama unui briceag special, pe care-l purta în buzunarul interior de la geacă.

— Pofțiți! Pofțiți! le spune el, încordat ca un arc. Nu-mi trebuie mai mult de câteva secunde, ca să vă curăț pe toți!...

... S-a adunat lume în jurul lor... Cineva strigă după un polițist... Profitând de îmbulzeală, Romeo o prinde de mână pe Andra și, amândoi, se strecoară dincolo de grămada de oameni, pierzându-se printre călătorii de pe peron. Când ajung la vreo cinsprezece-douăzeci de metri, o rup la fugă și ies din incinta Gării. Orientându-se, apoi, rapid, se reped spre gura de metrou din apropiere, trec, fără să fie observați, de compostoarele de cartele și se urcă într-unui din vagoanele trenului ce se pregătea să plece din stație...

*

Nu mai călătoriseră niciodată cu metroul... În vagonul, în care nimeriseră, era lume multă. O vreme, cei doi frați au rămas tăcuți. Romeo, mai înalt, prinsese, cu o mână, unul din cordoanele de pe bara de sprijin, iar fetița se ținea de mijlocul lui... Cercetau, curioși, oamenii din jur și mai ales se minunau de înfățișarea fiecărei stații prin care treceau...

— Privește, Ro, asta e altfel, e altfel! exclamă fetița, încântată.

— Da, e altfel! răspunde, în șoaptă, fratele, făcându-i semne să fie mai puțin explozivă, ca să nu atragă atenția călătorilor...

Trecuse, poate, mai mult de-o oră. Între timp, trenul ajunsese la capătul liniei. Au coborât și ei, împreună cu lumea...

Fiindcă le era foame și pentru că aveau și bani, au cumpărat, așa cum făcuseră și în ajun, două pâini proaspete și bune și o ciocolată, pe care au împărțit-o între ei. Au mâncat pâine cu ciocolată!... Asta a fost, cu deosebire, pofta Andrei... Apoi, s-au urcat într-un vagon al altui tren, care a pornit-o înapoi. Într-una din stații, unde înțeleseseră că trenul își schimbă direcția, au coborât, ca să nu ajungă iarăși la Gara de Nord... Un timp au căscat gura, trecând prin fața tuturor tarabelor...

— Ro, știi ceva, pe mine mă dor picioarele! spune, la un moment dat, fetița. Uite niște scaune, hai să stăm puțin

— Stăm, răspunde băiatul. Mă gândeam însă că ar fi fost bine să ne continuăm drumul, mai vedeam și alte stații.

— Aici îmi place extraordinar! Și-apoi, avem destul timp: și azi, și mâine, și...

— Că doar n-o să ne petrecem toată viața plimbându-ne cu metroul!...

— Sper! răspunde Andra, îngrijorată. Vine, iarăși, noaptea! Unde o să...

— Deocamdată, ai zis să ne așezăm pe scaune! Poftim, așază-te! o îndeamnă fratele, cu aceeași vibrație de grijă în glas...

După câteva secunde, pe unul din scaunele, aflate în stânga lui Romeo, a luat loc un bărbat tânăr, îmbrăcat într-un costum subțire, dintr-o stofa foarte fină. Și-a așezat pe genunchi o geantă, tip „Diplomat”, elegantă, probabil din piele, de culoare roșcată, ca și hainele. A apăsat, de câteva ori, pe clapele unui cifru și a deschis-o. A scos dinăuntru un teanc de hârtii, pe care a început să le răsfoiască...

Tocmai atunci a intrat în stație un tren. Bărbatul a băgat, la repezeală, hârtiile în geantă, a închis-o și, ridicându-se grăbit, s-a îndreptat către vagonul din fața sa. Pe scaunul, pe care stătuse, a rămas un plic, alunecat, cu siguranță, dintre hârtiile acelea. Romeo îl ia și strigă:

— Alo, domnu’!... Dar, aruncându-și privirea înapoi, se întoarce către sora sa și continuă, ca și când ei i s-ar fi adresat de la început: Domnule, domnule, nu te-astâmperi de loc! Potolește-te o dată! Hai să plecăm de-aici!...

Și, în timpul acesta, prinzând-o pe Andra de braț, o împinge către ieșirea din stație..., spre uimirea fetei, care nu știa ce s-a întâmplat cu fratele ei. Întorcând capul, după câțiva pași, Romeo îl vede pe omul cu geanta privind, mirat, din ușa vagonului, în urma lui. Trenul însă pornește și băiatul răsuflă ușurat...

— Ro, ce-a fost asta, ce s-a întâmplat? întrebă fetița, aproape speriată.

— Îți spun după ce ieșim! Mergi mai repede, mai repede! o îndeamnă băiatul.

Când au ajuns sus, în stradă, Romeo a privit de jur-împrejur, rătăcit. Nu știa, desigur, unde se află, nu mai fusese niciodată în București... Blocuri, case mai mici, urme de dărâmături, oameni...

„Și-acum, încotro?” se gândea.

A mai privit o dată spre gura stației de metrou și, cu fetița de mână, a traversat strada. Dincolo de aceasta se înălța un șir de blocuri. Printre ele, în spate, se zăreau niște vilișoare. Cei doi copii au pornit-o, aproape în fugă, într-acolo.

— Romeo, nu vrei să-mi spui, totuși, ce e cu tine? De ce fugim? Unde mergem?

— Ai răbdare, o să-ți spun imediat! Să fim, mai întâi, în siguranță!

— Nu înțeleg! a exclamat Andra, oprindu-se! Pur și simplu, nu înțeleg!

— Ai să înțelegi și ai să te bucuri! Dar acum, vino! Să căutăm un loc mai ferit!... i-a răspuns, repezit, băiatul...